

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 503/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Petruška & partners, s. r. o., Kupecká 18, Nitra, proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12Csp/168/2017-183 zo 6. mája 2019, rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/189/2019-290 z 20. mája 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/279/2021 z 31. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom uložil sťažovateľovi ako žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 337,20 eura (z toho 4 000 eur primeraná zľava z kúpnej ceny a 372,20 eur nevyhnutné náklady podľa § 598 Občianskeho zákonníka) s príslušenstvom a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške. Konštatoval, že § 596 Občianskeho zákonníka ukladá predávajúcemu povinnosť upozorniť kupujúceho na konkrétne vady predmetu kúpy, a to skryté i zjavné. Na žiadnu vadu automatickej prevodovky žalobca

sťažovateľom upozornený nebol, žiadna vada automatickej prevodovky nebola uvádzaná ani v kúpnej zmluve. Vozidlo bolo odskúšané a žalobca ako kupujúci bol oboznámený so stavom vozidla, jeho vadami a príslušenstvom. Sťažovateľ si nesplnil povinnosť upozornenia na vady, preto ako predávajúci zodpovedá bez ohľadu na to, či o nich vedel, mohol vedieť alebo nie. Zodpovednosť predávajúceho sa vzťahuje na vady, ktoré existovali v dobe uzavretia zmluvy, i keď vyšli najavo až dodatočne. Okresný súd sa nestotožnil s obranou sťažovateľa, že žalobca si poruchu na automatickej prevodovke spôsobil sám nezodpovedným a neodborným zaobchádzaním s vozidlom v krátkom období od kúpy do momentu výskytu vady. Predovšetkým poukázal na závery znaleckého posudku [REDACTED] a jeho vyjadrenia na pojednávaní, podľa ktorých v danom prípade nastal súbeh viacerých popísaných porúch prevodovky. Znalec vylúčil možnosť, že porucha bola spôsobená odtrhnutím solenoidu nešetrnou jazdou a následným vytečením oleja, čo v konaní sťažovateľom preukázané nebolo. Podľa znalca porucha prevodovky bola dlhodobá sa rozvíjajúca a bola dôsledkom zlého technického stavu prevodovky už aj v čase predaja vozidla žalobcovi. Mechanická časť prevodovky bola v poriadku, problém bol v hydraulických obvodoch. Ak by sa takto malo jazdiť bez oleja 30 km a malo by to spôsobiť takúto poruchu prevodovky, boli by zničené do modra, boli by vyhriate ozubené súkolia a spálené by boli trecie spojky v prevodovke, čo nebolo. Znalec bol prítomný hneď od začiatku opravy prevodovky, tá bola silno znečistená prachom, špina sa dostala do chladiča, pričom s ohľadom na stav tachometra nad 200 000 km bolo predmetné motorové vozidlo opotrebované príliš. Podľa okresného súdu sťažovateľ nepreukázal, že by žalobca extrémne zaťažil vozidlo a enormne namáhal automatickú prevodovku. Nepreukázal ani tvrdenie, že žalobca si nefunkčnosť prevodovky spôsobil sám jazdou bez oleja.

3. K časti žaloby týkajúcej sa náhrady nevyhnutných nákladov okresný súd skonštatoval, že sťažovateľ tento nárok nerozporoval. Žalobca si uplatnil aj nárok na primeranú zľavu z dojednanej kúpnej ceny vo výške 4 000 eur, pri ktorom okresný súd vychádzal z toho, že žalobca vynaložil na opravu vozidla 3 258,29 eur. Pre určenie výšky zľavy z kúpnej ceny zákon neustanovuje žiadne všeobecné pravidlo, preto okresný súd prihliadal na konkrétne okolnosti daného prípadu, predovšetkým s poukazom na to, že žalobca zakúpené vozidlo používal asi jeden mesiac a osem mesiacov bolo nepojazdné a v servisoch sa riešila jeho oprava, v podstate nemal z kúpy vozidla žiaden ošoh, pričom ho potreboval na výkon svojho povolania, keďže práve na tento účel bolo zakúpené. Preto sa okresný súd stotožnil i s týmto nárokom žalobcu (primeraná zľava).

4. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľa napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu v časti o zaplatenie 1 337,20 eur s príslušenstvom a v časti trov konania ako vecne správny potvrdil, vo zvyšnej časti ho zmenil tak, že žalobu žalobcu o zaplatenie 3 000 eur s príslušenstvom zamietol a žalobcovi priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 25 %. So skutkovým a právnym základom rozsudku okresného súdu sa krajský súd stotožnil. Dodal, že ak aj je pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že o poruche prevodovky v čase predaja vozidla nevedel, nezbavuje ho to zodpovednosti za vadu, ktorá vyšla najavo dodatočne. Z tohto aspektu sú potom všetky tvrdenia sťažovateľa o tom, že on za vadu nemôže niesť zodpovednosť, právne bezvýznamné. Je nesporné, že vada vozidla, t. j. porucha prevodovky, ktorá urobila vozidlo nepojazdnou, vyšla najavo po prevzatí vozidla predávajúcim a v zmysle znaleckého posudku, ktorý predložil žalobca v konaní, táto vada, poškodenie prevodovky,

existovala už v čase kúpy a predaja vozidla. Dôkazy, ktoré predložil sťažovateľ (vyjadrenie autoservisu a vyjadrenie importéra), neboli spôsobilé vyvrátiť závery znaleckého posudku. Krajský súd sa nestotožnil iba s výškou zľavy z kúpnej ceny, ktorá sa určuje úvahou súdu. Podľa názoru krajského súdu preto okresný súd aplikoval v danej veci správne právne ustanovenia predpisov, ale úvahou určil neprimerane vysokú zľavu z kúpnej ceny. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca motorové vozidlo užíval, používal ho na svoju činnosť (najazdil 2 100 km), má získané prostriedky odpredajom vozidla, krajský súd ustálil, že primeraná výška zľavy z kúpnej ceny bude 1 000 eur. Pokiaľ ide o náhradu nákladov, vzhľadom na skutočnosť, že všetky súviseli s poruchou motorového vozidla, ide o účelne vynaložené náklady na preukázanie skrytej vady vozidla (znalecký posudok) a náklady súvisiace s poruchou vozidla (odťah), krajský súd sa v plnom rozsahu v tejto časti stotožnil so záverom okresného súdu.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa § 420 písm. f) CSP namietal porušenie § 181 ods. 2 CSP okresným súdom, keď neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, pričom toto pochybenie podľa krajského súdu nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a nepredstavuje vadu, ktorá by mala charakter nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho strane, aby realizovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, s čím nesúhlasí. Namietal tiež znalecký posudok, keď krajský súd (rovnako ako okresný súd) sa nevysporiadal so skutočnosťou, či prevodovka, na ktorú znalec robil znalecký posudok, bola v skutočnosti tou prevodovkou, ktorá bola v čase predaja v predávanom aute, a či jej poškodenie nezavinil sám žalobca. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľ polemizoval s právnymi závermi nižších súdov, podľa ktorých výhrada možnej zámeny posudzovanej prevodovky nebola ním doložená dôkazmi, čím zostala len v rovine jeho subjektívneho tvrdenia.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. K namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP odkázal na rozhodnutie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012 a uviedol, že aj podľa jeho názoru striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Porušenie uvedeného ustanovenia nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci.

7. K dovolacej kritike znaleckého posudku najvyšší súd uviedol, že okresný súd i krajský súd sa so sťažovateľovými námietkami už vysporiadali (odkázal na konkrétne odseky oboch nižších rozsudkov), a pripomenul, že dovolanie neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie § 181 ods. 2 CSP okresným súdom na prvom pojednávaní, pričom k náprave nedošlo ani zo strany krajského súdu, ani najvyšším súdom. Sťažovateľ argumentuje, že ide o obligatórnu povinnosť súdu, ktorá má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je potom pre strany a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, čo sa v tomto prípade neudialo a takúto závažnú chybu nemožno hodnotiť spôsobom uvedeným krajským súdom a najvyšším súdom. Práve obligatórna povinnosť súdu určiť po úkonoch v zmysle § 179 a nasl. CSP, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami za sporné a ktoré za nesporné, je významne dôležitá z hľadiska ďalšieho predkladania dôkazov stranami sporu.

9. Vo vzťahu k znaleckému posudku, o ktorého závery súdy opreli odôvodnenia svojich rozhodnutí, sťažovateľ namieta, že znalec nebol dostatočne a pravdivo informovaný o spôsobe vzniku poruchy na vozidle, čo majú preukazovať výsluchy znalca a svedkov. Súd sa nemôže stotožniť s názormi znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok za neúplných, zatajených a nepravdivo uvedených vstupných informácií, ktoré boli kľúčové pre vypracovanie znaleckého posudku. Okrem toho okresný súd ani krajský súd sa nevysporiadali so skutočnosťou, že nielenže nebolo preukázané, ale znalec ešte aj potvrdil, že nepreveroval, či prevodovka, na ktorú robil znalecký posudok, bola v skutočnosti tou prevodovkou, ktorá v čase predaja bola v predávanom automobile. Ide o tak závažnú vadu znaleckého posudku, ktorá spôsobuje jeho absolútnu nepoužiteľnosť.

10. Napokon sťažovateľ podrobuje kritike aj rozsudok krajského súdu, a to v časti, ktorou potvrdil výrok rozsudku okresného súdu priznávajúci žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % napriek tomu, že z pôvodne žalovanej a okresným súdom aj priznanej sumy 4 337,20 eur krajský súd nepriznal žalobcovi 3 000 eur. Právoplatný výsledok konania podľa sťažovateľa potom spočíva v tom, že hoci žalobca nebol úspešný vo väčšej časti žaloby, má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorá bude vypočítaná z tarifnej hodnoty 4 337,20 eur. Uvedené rozhodnutie nielenže nemá oporu v zákone, ale je priamo v rozpore s § 255 ods. 1 CSP.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

11. Na rozhodnutie o tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu jej označeným právam mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

IV.2. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

12. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom namietal porušenie § 181 ods. 2 CSP okresným súdom a následne aj nenapravenie tejto ním tvrdenej vady krajským súdom. Najvyšší súd ako súd dovolací túto námietku sťažovateľa vecne prejednal a rozhodol o nej. Preto ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti ani v tejto časti.

13. Odlišnou je situácia sťažnostnej kritiky vyhodnotenia znaleckého posudku, pretože ňou sa dovolací súd s poukazom na svoju výlučnú orientáciu na otázky právne (nie skutkové) nezaoberal. Ústavný súd však predmetnú sťažovateľovu námietku nepovažuje za dôvodnú. V prvom rade ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať skutkové závery, ku ktorým dospel krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Je však oprávnený preskúmať, či tieto závery nejavia známky svojvôle alebo takého rozporu s logickým uvažovaním, že by sa stali ústavne neudržateľnými.

14. Sťažovateľ na podporu svojich argumentov útržkovito cituje zo svedeckých výpovedí, a tým sa usiluje odôvodniť svoje presvedčenie, že poruchu prevodovky spôsobil žalobca v čase po kúpe vozidla a prevodovka, ktorá bola objektom znaleckého skúmania, nie je totožná s tou, ktorá tvorila súčasť vozidla v momente jeho predaja.

15. Okresný súd v rekapitulácii záverov znaleckého posudku uviedol, že podľa znalca „*porucha prevodovky bola dlhodobá sa rozvíjajúca a bola dôsledkom zlého technického stavu prevodovky už aj v čase predaja vozidla. Súčasný majiteľ (žalobca, pozn.) vozidlo používal 3 týždne, najazdil 2.100 km, čo je príliš nízky kilometrický výkon prevodovky na to, aby prišlo k súčasnému vzniku a rozvoju všetkých popísaných závad prevodovky. Zlý technický stav prevodovky vyplýval buď zo zanedbanej údržby výmien oleja a filtrov prevodovky alebo z dlhodobého zaťažovania prevodovky ťahaním ťažkého prívěsu odhadnej váhy nad 1,5 t.*“. K obrane sťažovateľa, podľa ktorej žalobca jazdil na aute bez oleja v prevodovke (v dôsledku odtrhnutého solenoidu), okresný súd odkázal na citované závery znaleckého posudku, z ktorých vyplýva, že porucha prevodovky musela existovať už v čase predaja. Auto malo v čase predaja najazdených 209 000 km a žalobca s ním najazdil 2 100 km. Pritom ani z ústavnej sťažnosti, ani z iných podkladov, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu predložil, nevyplýva nič, čo by naznačovalo, že žalobca nešetrou jazdou spôsobil poškodenie prevodovky vedúce k vytečeniu oleja. Vyjadrenie znalca o následkoch jazdy bez oleja v prevodovke bolo odpoveďou na všeobecne položenú otázku o technických dôsledkoch takej jazdy, nie výpoveďou o skutkových okolnostiach prejednávaneho sporu. Výpoveď svedka ■■■■■ (šofér žalobcu) o tom, že auto nesignalizovalo núdzový stav, ako to vyplýva zo znaleckého posudku, je vo vzťahu k záveru znaleckého posudku o dlhodobom procese vzniku vady auta v podstate bez významu, čo napokon uviedol aj okresný súd na strane 12 svojho rozsudku odkazom na obsah znaleckého posudku („*Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobca jazdil na aute bez oleja, pretože znalec sa k tomu vyjadril tak, že musela byť ignorovaná signalizácia, zistené poškodenia však svedčia o tom, že vozidlo bolo dlhodobé zaťažované*“). Aj svedok ■■■■■ vypovedal, že po príchode auta do servisu vypustili olej, v prevodovke bol olej, hoci ho tam bolo menej.

16. Na odvoláciu argumentáciu sťažovateľa založenú na stanovisku autoservisu ■■■■■ potom krajský súd reagoval tak, že predmetné stanovisko je iba všeobecné, nie je konkretizované, navyše bolo podané za situácie, že tento autoservis po prvej poruche motorového vozidla poškodenú prevodovku nerozoberal úplne, vymenil iba filter, olej a solenoid. Až následne, keď bolo motorové vozidlo prevezené do servisu ■■■■■, bola prevodovka úplne rozobratá, pričom pri tomto bol už prítomný aj znalec.

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rekapituluje, že k otázke prítomnosti znalca pri demontáži prevodovky sa svedok ■■■■■ vyjadril tak, že si to nepamätá. Znalec vypovedal, že nepreveroval, či prevodovka v autoservise ■■■■■ bola identická s prevodovkou, ktorá bola súčasťou vozidla v čase predaja. V znaleckom posudku sa uvádza, že hydromenič (ktorý mal podľa výpovede svedka ■■■■■ predstavovať podstatu poruchy na prevodovke) bol „v čase obhliadky znalca odoslaný Autoservisom ■■■■■ na repas“. Z uvedených skutkových črt prejednávanej veci nemožno ani podľa názoru ústavného súdu spoľahlivo dospieť k záveru preferovanému sťažovateľom, že prevodovka, ktorá bola objektom znaleckého skúmania, nebola súčasťou vozidla pri jeho predaji. Ani z citácie znaleckého posudku bezpečne nevyplýva, že by znalec skúmal nekompletnú prevodovku. Výraz „v čase obhliadky znalca“ sa nepochybne dá interpretovať aj tak, že znalec kompletnú prevodovku (aj s hydromeničom) preskúmal a vzápätí bol hydromenič odoslaný na repas.

18. Ústavný súd, sumarizujúc ústavnú sťažnosť v časti spochybňujúcej závery znaleckého dokazovania, uzatvára, že námietky, ktoré sťažovateľ predniesol, nie sú spôsobilé účinne spochybníť skutkový základ rozhodnutí okresného súdu a rozhodnutia krajského súdu. Skutkovým záverom oboch súdov nechýba logika v uvažovaní a v procese hodnotenia dôkazov, ktorý sa tak nedostáva mimo diskrečného priestoru, ktorý mu zásada voľného hodnotenia dôkazov poskytuje, a tým prípadne do polohy neobjektívnosti majúcej relevanciu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Preto predmetnú námietku vyhodnotil ústavný súd ako nedôvodnú. V tejto časti je ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

19. Pokiaľ ide o kritiku zameranú na potvrdenie rozsudku okresného súdu v časti o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania krajským súdom, ústavný súd najprv uvádza, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nijak osobitne otázkou potvrdenia rozsudku okresného súdu vo výroku o nároku na náhradu trov konania nezaoberal. Nemožno preto preskúmať dôvody vedúce krajský súd k potvrdeniu odvolaním napadnutého rozsudku v tejto časti. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu môže zakladať vadu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá má za následok prípustnosť i dôvodnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už judikoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní proti prvoinštančnému rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania je rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti (§ 420 CSP) ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (I. ÚS 275/2018). Účinným prostriedkom ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa proti nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu v časti potvrdenia rozsudku okresného súdu vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania tak bolo dovolanie. Sťažovateľ jeho prípustnosť i dôvodnosť síce na § 420 písm. f) CSP založil, ale ústavnému súdu dovolanie nepredložil, preto ústavný súd vychádzal len z rekapitulácie jeho dôvodov v napadnutom

uznesení najvyššieho súdu, z ktorej nevyplýva, že by nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu v potvrdzujúcom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania namietol. Preto sa touto otázkou najvyšší súd ani zaoberať nemohol, keďže je dôvodmi dovolania bezvýnimočne viazaný (§ 440 CSP). Ústavný súd za daných okolností nemôže suplovať právomoc najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, pretože by tým porušil princíp subsidiarity svojej právomoci (čl. 127 ods. 1 ústavy) i § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Preto je v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľa neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. V polohe *obiter dicta* však ústavný súd odkazuje na záver krajského súdu v bode 13 jeho rozsudku, kde sa uvádza, že žiadny právny predpis neurčuje výšku zľavy z kúpnej ceny. Táto je predmetom úvahy súdu, ktorý musí prihliadnuť najmä na povahu, rozsah vady, pričom výška zľavy by nemala vyjadrovať len zníženie výmennej hodnoty veci, ale je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti v danej veci. Následne krajský súd porovnaním nákladov na opravu (a teda zhodnotenia vozidla), ceny, za ktorú žalobca od sťažovateľa motorové vozidlo kúpil, i ceny, za ktorú žalobca odpredal opravené motorové vozidlo, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca motorové vozidlo užíval, používal ho na svoju činnosť (najazdil 2 100 km), dospel použitím vlastnej úvahy k záveru, že primeraná je zľava 1 000 eur.

21. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že zo skutočnosti, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP, nevyplýva, že by nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (I. ÚS 56/2017). Tomuto záveru nebráni ani absencia výslovnej právnej úpravy v Civilnom sporovom poriadku zhodnej so skoršou úpravou v § 142 ods. 3 OSP. Uvedené je však vecou aplikácie a výkladu relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku všeobecnými súdmi pri rozhodovaní o trovách konania v konkrétnej veci (IV. ÚS 649/2018, I. ÚS 24/2021).

22. Preto ústavný súd podčiarkuje, že ani prípadné zrušenie rozsudku krajského súdu v časti potvrdenia žalobcovho nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu a následné vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie by nutne nevedlo opätovnému posúdeniu predmetnej otázky spôsobom odlišným v porovnaní s výrokom, ktorý sťažovateľa aktuálne kritizuje.

IV.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

23. Sťažovateľ voči odmietnutiu jeho dovolania založeného na § 421 ods. 1 písm. a) CSP v ústavnej sťažnosti nepredniesol žiadnu kritiku, preto sa ústavný súd zaoberal len ústavnou udržateľnosťou odmietnutia dovolania založeného na § 420 písm. f) CSP.

24. Ústavný súd sa v plnej miere stotožňuje so záverom najvyššieho súdu v otázke dopadu nedodržania § 181 ods. 2 CSP okresným súdom na subjektívne práva sťažovateľa ako sporovej strany. Ústavný súd prízvukuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci hneď znamená nedovolený zásah do základných práv účastníka konania, ktoré tento orgán vedie. Zákonnosť je kritérium objektívnej povahy, kým základné práva a slobody sú subjektívnymi

právami. Najvyšší súd naznačenú distinkciu taktiež veľmi výstižne zvýraznil v bodoch 14.3 až 14.5 svojho napadnutého uznesenia. Nadväzne je príznačné, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval, v čom spočívala jeho ujma v dôsledku nedodržania § 181 ods. 2 CSP okresným súdom. Neargumentoval prekvapivosťou prvoinštančného rozsudku v ktorejkoľvek z parciálnych otázok, ktoré tvorili jeho skutkový a právny základ, ani odňatím svojho individuálneho procesného práva v niektorom zo štádií civilného sporového konania. Ústavný súd, viazaný dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), nie je oprávnený namiesto sťažovateľa takéto otázky iniciatívne vyhľadávať a následne ich preskúmať. Preto aj v tejto časti ústavný súd dospel k záveru, že prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo spôsobilé viesť k vyhovujúcemu výroku meritórneho nálezu. Ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde a ako takú ju ústavný súd odmietol.

25. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu